

Glasilo salezijanske družine ■
Leto 6. - Št.3 (17) 24. 5. 1974

SALEZIJANSKI VESTNIK

SALEZIJANSKI POMOČNIK

Salezijanska družba še ni bila dobro ustanovljena, ko je don Bosko na njemu lasten način hotel, da bi bili v njej ne samo redovniki duhovniki, ampak tudi redovniki laiki.

Družba je bila tako mlada, da sta bila v njej sprva edina duhovnika don Bosko in Alasonatti: vsi drugi „predstojniki“ pa so bili še kleriki.

Alasonatti tako poroča v sejnem zapisniku o sprejemu prvega fanta za sobrata pomočnika:

„V letu Gospodovem 1860, 2. februarja, ob pol 10. uri zvečer, se je v Oratoriju sv. Frančiška Saleškega v ravnateljvi sobi zbral svet istoimenske družbe, ki ga sestavljajo duhovnik Janez Bosko, ravnatelj, duhovnik Alasonatti, vikar, subdiakon Mihael Rua, duhovni vodja, diakon Savio Angelo, ekonom, klerik Janez Cagliero, prvi svetovalec, klerik Bonetti Giovanni, drugi svetovalec in klerik Ghivarello Carlo, tretji svetovalec, da bi razpravljali o sprejemu v družbo fanta Rossi Giuseppa iz Mezzanabigla.“

Giovanni Rossi je bil sprejet s polnimi glasovi. Takoj nato je bil imenovan za glavnega proveditorja salezijanske družbe.

Tako začenja v salezijanski družbi prečudovita zgodovina apostolskega delavca na vseh področjih pastoralnega udejstvovanja, brez katerega bi bila salezijanska družba kakor ptica brez ene peruti.

Lik salezijanskega pomočnika takole opredeljujejo nove salezijanske konstitucije:

Kristjan, ki vstopi v družbo kot pomočnik, se odzove posebnemu božjemu klicu: posvečenemu laičnemu redovniškemu življenju v službi salezijanskega poslanstva. Udeležen je pri vseh salezijanskih vzgojnih in pastoralnih nalogah, ki niso vezane na duhovniško službo. Na mnogih področjih ima nenadomestljivo dopolnilno vlogo: ker je redovnik laik, mu to omogoča posebno navzočnost in delo za uspeh skupnega delovanja . . .

To ni program, napisan pri mizi, temveč izraz stoletnega življenja in izkušnje salezijanske družbe. To je salezijanec pomočnik vedno bil, takega si je zamislil don Bosko, tak hodi skozi zgodovino salezijanske družbe.

Smisel življenja salezijanskega pomočnika, ki ni duhovnik? Tudi salezijanski pomočnik mora s svojim življenjem in delom pričevati v povezavi s Kristusom za vrednote, ki imajo večno vrednost: za odrešilno ljubezen do sočloveka.

Da bi dosegel to odrešilno ljubezen do sočloveka, se salezijanski pomočnik oklene Kristusa s tremi evangelijskimi sveti: čistostjo, uboštvom in pokorščino. Odpove se s tem dobrinam zemeljskih stvarnosti, da bi se svobodno posvetil službi bratom v Cerkvi.

Ta služba je vsa v tem, da svojim bratom pomaga odkrivati Boga v njihovem življenju, jim pomaga živeti z Bogom, da ne bi omagali, pomaga svojim bratom v svetu, da bi dosegli večno ljubezen v Bogu.

Zato je pomočnik. Pomočnik je Kristusu, pomočnik je duhovniku, ki je tudi Kristusov pomočnik, zato sta si oba enakopravna pri delu za brate.

Nekoč so dobri kristjani bežali pred „pokvarjenim“ svetom v puščavo, za samostanske zidove, da bi rešili svojo dušo in s svojo odpovedjo, molitvijo in pokoro izprosili pri Bogu milost spreobrnjenja za brate v svetu.

Salezijanski pomočnik redovnik živi sredi tega sveta, da bi ne samo z molitvijo in odpovedjo, ampak tudi z apostolskim delom sodeloval s Cerkvijo pri odreševanju bratov.

Današnji laik, ki vidi v Kristusu ideal in smisel svojega življenja, bo kmalu prišel do ugotovitve, da tega ideala ne bo nikoli mogel uresničiti v zakonskem življenju in v svojem poklicu sredi človeške družbe: lastna narava, okolje, služba mu bosta v nepremagljivo oviro. Samo kot redovnik bo lahko učinkovita priča za Kristusa pri širjenju božjega kraljestva na zemlji v Cerkvi.

Takega redovnika si je zamislil don Bosko: salezijanca pomočnika pri delu za Cerkev. Za tak poklic niso poklicani slabiči, omahljivci, dvomljivci, lenuhi, pesimisti, kakorkoli že človeške pokveke. Salezijanski pomočnik je osebnost, trdno zasidrana v Kristusu, ki ve, da ne živi za zemeljska ugodja, ampak za božje kraljestvo!

Takih je imela in jih ima salezijanska družba po vsem svetu na tisoče! Take vabi don Bosko še danes!

stk

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine

Leto VI. — Št. 3 (17)

24. 5. 1974

VSEBINA

Salezijanski pomočnik	2
O zborovanju, posvetovanju in še kaj	4
Sedemnajstletni župan	6
Don Boskovo vzgojno poslanstvo	7
Don Bosko in glasba	8
Shod sobratov pomočnikov	9
Dan duhovnih poklicev v Vipavi	10
Bela obleka za Fifine	11
75 let salezijanske Poljske	13
Obisk iz Burundija in Filipinov	16
Iz Želimpljega	18
Ali ga poznate	20

Izdaja Salezijanski inspektorat
v Ljubljani, Rakovniška 6
tel. 20—363

Ureja in odgovarja
dr. Stanis Kahne
z uredniškim odborom

Oprema Ivan Kogovšek

Tisk scena 74

VZGOJITELJ SVETNIKOV

SPOZNAVAJMO DON BOSKA

● EDINSTVEN PRIMER V ZGODOVINI CERKVE IN KRŠČANSKE VZGOJE: ŠE NEDORASLI MLADENIČ, KI NI BIL MUČENEC, JE DOSEGEL AVREOLO SVETNIKOV.

● VAŽNEJŠI DATUMI:

- Rojen 2. aprila 1842 v „Riva di Chieri“
- Krščen istega dne z imenom Dominik (Jožef – Karel) v župnijski cerkvi „San Giovanni di Riva di Chieri“
- Pri prvem obhajilu 8. aprila 1849 v župnijski cerkvi Castelnovo
- Njegov prihod v don Boskov Oratorij v Turinu 29. oktobra 1854
- Umril 9. marca 1857
- Razglašen za blaženega 5. marca 1950
- Razglašen za svetnika 12. junija 1954
- Njegov praznik: 6. maja

● MATI MARJETA DON BOSKU:

„Veliko dobrih dečkov imaš,
vendar pa nobeden ne prekaša
lepega srca
in lepe duše Savia Dominika.“

● „SKLEPI IZ LETA 1849 –

1. Prav pogosto bom hodil k spovedi, k sv. obhajilu pa vselej, kadar mi bo spovednik dovolil.
2. Posvečevati hočem nedelje in praznike.
3. Moja prijatelja bosta Jezus in Marija.
4. Rajši umreti, kakor grešiti.

SO NAJVIDNEJŠA DUHOVNA DEDIŠČINA,

ki jo je Dominik zapustil mladini kot najboljšo sredstvo posvečenja

IN NAJUSPEŠNEJŠI IN NAJPRIMERNEJŠI PROGRAM ZA

OBLIKOVANJE VESTI MLADOSTNIKOV.“

(Kardinal Salotti)

● „HOČEM POSTATI DUHOVNIK, DA BI POMAGAL K DOBREMU TUDI DRUGIM,“

je dejal Dominik svojemu soimenjaku Angelu Saviu, ko ga je ta vprašal, zakaj želi govoriti z don Boskom in biti sprejet v njegov Oratorij.

● NJEGOVI ODLOČNI „HOČEM“ IZ MARIJINEGA LETA 1854:

„Hočem se tako ravnati, da bom mogel vsako jutro prejeti sveto obhajilo . . .“

„Hočem iz dna duše sovražiti greh in se mu ustavljati . . .“

„Hočem prositi preblaženo Devico Marijo, naj mi rajši da umreti, kakor da bi me pustila pasti v mali greh proti lepi čednosti . . .“

R. B.

DOMINIK SAVIO

O zborovanju posvečovanju in se kaj...

V imenu človeka, v imenu napredka, v imenu boljšega jutri, v imenu Boga! Odpreš radio, gledaš televizijo, listaš po časopisih, revijah, povsod naletiš na isto: sestali so se, posvetovali so se, udeleženci sestanka poročajo, na kongresu je bilo sklenjeno, srečanje mladinskih aktivov... Zrak je zasičen z deklaracijami, listinami, načrtovanji, resolucijami — vse v imenu človeka, v imenu boljšega jutri, pa tudi v imenu Boga.

Tudi na Rakovniku se je sestalo večje število salezijanskih duhovnikov, v glavnem mlajših. Ni bil kongres, pa tudi ne zborovanje, bilo je dvodnevno prijateljsko kramljanje o katehetskem delu med mladino. Problemi so v tem delu, le videti jih je treba, sprejeti in jih s skupnimi močmi reševati. Osnovna tema je bila: duhovna vzgoja pubertetnikov. Tema je bila osvetljena z različnih vidikov: mladostnikova odprtost za religioznost, teološka utemeljitev mladostnikove duhovne vzgoje, metode oznanjevanja, praktična navodila za katehizacijo, današnji lik duhovnika, duhovno vodstvo v širšem in ožjem pomenu, spoved, liturgija, dialog z Bogom, daritveni obed...

Kaj menijo o mladostniku v času pubertete?

To je doba, ko se mladostnik vsemu upira, ko vse zanika, ko je skrajno egoističen, v njem se bije vera z nevero. Bori se za samostojnost, v njem vse zori. Vsaki stvari hoče do dna, želi si vse prehoditi, vse premisliti, vse pretehtati. Prav v tem času nekateri najbolj bežijo pred samim seboj in hlastajo po mamilih, drugi pa se hočejo izdivjati v bučnih plesih, v športu, nekateri spet begajo od kina do kina, radovedni do onemoglosti. Hoče biti človek, ki misli s svojo glavo, težko se navzame vsiljenih norm, česar ne razume, zavrže, odbija ga vsaka kultnost, apriorizem vrednot, težko prenaša tistega, ki mu govori „zviška“, upira se tudi težko razumljivim besedam svetega pisma. Vse hoče globoko občutiti in doživeti. Kjer možnosti za to globoko doživljanje in čutenje ni, tam je zanj prazno in neživljenjsko. Prej je bilo vse v redu, sedaj pa nenadoma... „Dajemo mu verski pouk, navadimo ga na spoved, obhajilo, mašo, v roke mu damo dobro čtivo, skrbimo zanj, on moli, premišljuje, potem pa kljub temu vse zavrže“ (Čiglar). Nenadoma mnoge zagledaš „razočarane, brezciljne, zasičene, neodgovorne za prihodnost, naveličane, potrošniško zagledane — a naše upanje, ta naj bi razsvetljevala prihodnost in sedanost“ (Hočevnar).

Ob tem, ko so mu drugi prinesli Resnico na pladnju javne varnosti ali materialne zavarovanosti, smo mu mi prinesli Resnico na pladnju osebne gotovosti, osebne prepričanosti. Njemu pa je mar napredka, mar mu je velikih idealov, vseodrešujočih idej, mar mu je Bog, ki

sedi na prestolu in se razdaja s svojo ljubeznijo, Bog, ki mu ga serviraš s prižnice z vzvišenim, retoričnim ali posladkanim glasom, alergičen je do filozofije o Kristusu, do racionalizirane vere, ki mu jo je oblikoval institucionalizirani verski pouk. Duhovnik se mu zazdi čudna spala, ko nastopa kot človek, ki ima vse na zakupu, ko nastopa kot propagator „večnih resnic“, kot zastopnik „firme“ z neizprosniimi paragrafi. Vera s prižnic, s katekizemskih ur je preveč „tradicionalna, racionalizirana, uporabniška, funkcionalistična, nezrela in neprosvetljena, a posredovanje božje besede preveč ceremonialno“ (Hočevnar), da bi mogla navdušiti dušo mladega človeka. Tudi spoved, „velika in veličastna... slovesno živa... s programi za posamezne duše“ (Vidic) ima na sebi le preveč veličastno ceremonialnega nadiha, da bi v njej mladostnik mogel odkriti pristnost in avtentičnost doživljanja kljub trditvi, da je „spovednik ena najbolj potrebnih oseb za krščansko življenje... in spovednica ena najbolj potrebnih stvari v Cerkvi“ (Vidic). Že sami atributi: veliko, veličastno, slovesno, živo, programatičnost, jasno nakazujejo nemogoče izjave in lastno vprašljivost. — „Danes se nam človek predstavlja v nekem temnem stanju, kot zelo slaboten in z zelo zmešanimi pojmi“ (Vidic). Človeka, predvsem mladostnika, je treba vsestransko spoznavati. Prislunhili bomo, kaj pravi o sodobnem mladostniku psihologija, sociologija, pedagogika. Čim bolj ga bomo spoznali, tem bolj ga bomo zmožni ljubiti. Sprejeli ga bomo takšnega, kakršen je. Za čudo, ugotovili bomo celo, da je tisto „temno stanje“, tista „slabotnost“ in „zmešani pojmi“ v resnici le projekcija našega nepoznavanja sodobne mladine ali premajhne odprtosti zanjo.

Nakazane misli deloma presejajo zastavljeno temo, segajo pa v jedro sodobne teološko-pastoralne problematike. Tako kateheza, liturgija kot duhovnost gredo v smeri „počlovečenja“. V središču je človek v njegovih socialnih, ekonomskih, psiholoških in duhovnih razsežnostih. V liturgiji se to kaže v „poskusih prevajanja bibličnega in tradicionalnega jezika, da bi bil razumljiv današnjemu človeku“ (dr. Stanis). Čeprav je današnja maša dokaj razumljiva, pa je „komaj malo posodobljen stari sakralni kult, saj je neoporečno dejstvo, da je liturgija za 20 let zaostala za dejanskim stanjem

Cerkve. Vse preveč je obrnjeno v preteklost: jezik, geste, oblike. Zato je nerazumljiva in nepomembna za današnjega človeka, pa čeprav je izražena v živem jeziku" (dr. Stanis). Ni čudno, da so mladi ljudje potem alergični na tim. „župnijske maše“. Nihče ne more zanikati dejstva, da „tradicionalna župnija in župnijska liturgija ne pritegne ljudi k aktivnosti" (prof. Okorn), mladostnikom pa sploh te maše „zelo malo pomenijo" (Rožmarič). Mladi, ki pač hočejo vsako stvar globoko čutiti in doživeti, se zato raje vključujejo v majhne skupine, kjer je „družinsko ozračje, prijateljska skupnost, kjer je vse bolj posebljeno, zaupno" (prof. Okorn). Zanje je anonimnost pri maši včasih hudo moreča, tu pa mašo sami pripravijo z ustreznimi teksti iz svetega pisma, pri maši berejo berila, sami izbirajo pesmi, včasih preberejo kakšno duhovno misel med darovanjem, med obhajilom, v začetku ali na koncu maše. Tako se sami čutijo ustvarjalce, aktivne soudeležence, povabljenca. Kadar pa nekdo „doživi mašo kot ‚slavnostni banket veselja in prisrčnega prijateljstva‘, bo poslej tudi župnijsko mašo globlje doživljal in bolj cenil" (Rožmarič).

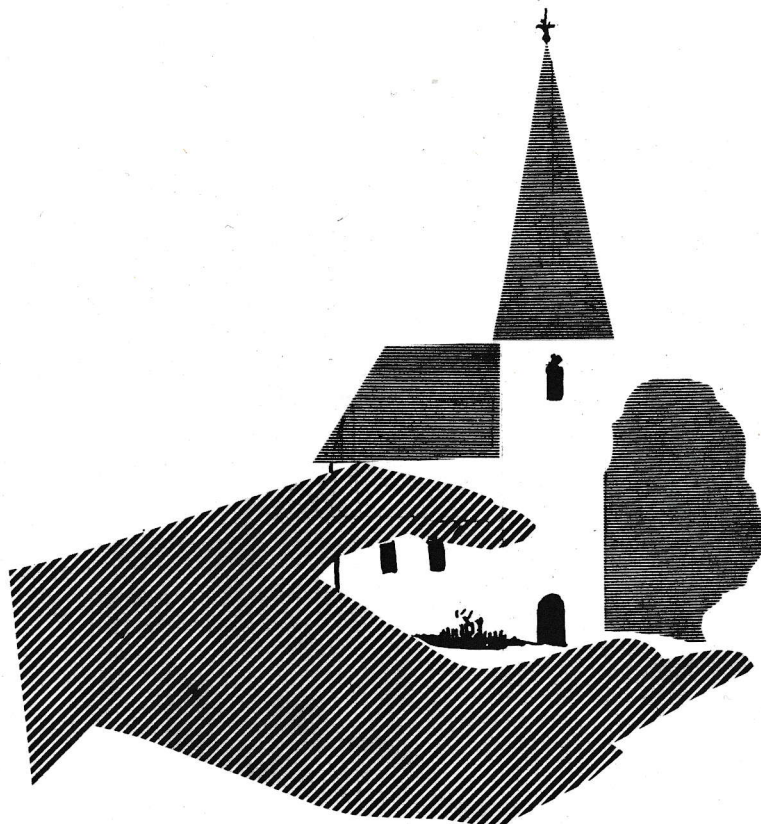
Tudi pri katehezah je močan poudarek na človeku. Tudi tukaj se mlajši raje družijo v skupine, kjer je vse bolj zaupno in posebljeno, neposredno in prijateljsko. Svoja mnenja povedo svobodno, brez strahu, posredujejo skupnosti svoje probleme, svoje dvome o veri, o Bogu, o Kristusu . . . Iz pastoralno-teoloških in vzgojno-psiholoških razlogov (prof. Borštnik) je nujno, da je katehet voditelj njihovega duhovnega, verskega življenja, vedno njihov iskren prijatelj, pa hkrati tudi „pričevalec krščanskega oznanila, ki drugim posreduje sadove svoje zrele vere ter skupinsko raziskovanje modro vodi k določenemu cilju" (dr. Dermota). Med njimi je kot eden izmed njih, toda predvsem preprost, prisrčen, potrpežljiv, iskren, s

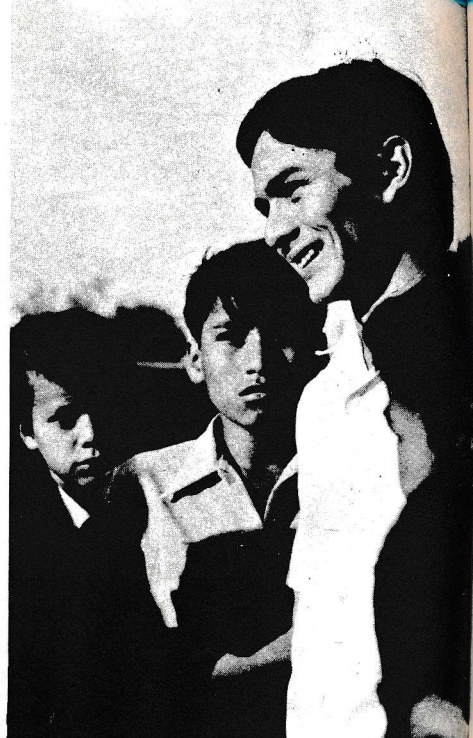
čutom za razumevanje, poslušanje, razgovor, njim vedno na razpolago (Bedenčič). Skupno spoznavajo življenjske probleme ter jih osvetljujejo z razodetjem (Snoj). Ko postavljajo vprašanja, se katehet „ne sme izmikati njihovim vprašanjem, ne odlašati na ‚drugič‘, ne preži na priložnost, ko jim bo lahko usta ‚zamašil‘, dati jim mora priložnost, da sami postavljajo svoja vprašanja, vendar se nikar ne zatekajmo k dokazovanju s Tomaževimi ‚quinque viae‘, izhajajmo raje iz njihovega doživljajskega sveta" (Slapšak). Na skupnem pogovoru je včasih dovolj „preprost dogodek iz vsakdanjosti, iz časopisa, ob katerem se porodi kopica vprašanj. Skupno dešifriramo vsakdanjo resničnost, saj nam Bog govori po dogodkih iz življenja. Tak način krepi v njih odgovornost in povezanost s svetom, krepi samostojnost, vestnost, odprtost, toleranco, solidarnost in oster čut za stvarnost . . ." (Bajzek). Ob vsakdanjih stvareh se mladostnik celo nauči moliti. Na sprehodu je pozoren na rast, na preproste dogodke iz narave, ob branju časopisa stvari kar kričijo in silijo k premisleku: motivi krivice, ki se godijo po svetu, motivi gorja, žalosti, bede, veselja, dobrote . . . Tako mlad človek spoznava, da „Bog nikoli ne nagovarja človeka zgolj z nekimi suhoparno-razumskimi besedami, marveč z dejanji in dogodki, besede le pojasnjujejo in razsvetljujejo vsebino dogodkov" (Hočevnar), oziroma, da „Bog, ki z besedo vse ustvarja in ohranjuje, daje ljudem po ustvarjenih stvareh trajno pričevanje o sebi" (Hočevnar).

Prehitro smo se razšli. Močni, toda skromni. Mnogi problemi so bili le nakazani, še zdaleč ne dorečeni, čeprav pomembni.

Resolucije, manifesti, sklepi . . . ? Porajali so se pri skupnem daritvenem obedu v bogoslovski kapelici, v tišini, zbranosti pred Prijateljem, ki bo dajal rast in blagoslov dejanjem — ne besedam!

j.

SEDEMNAJSTLETNI župan

V
SAKSIDOVEM „DON BOSKO-
VEM MESTU“

Naš misijonar Ernest Saksida je 1961 začel z reševanjem najbolj zapuščene mladine v brazilskem predmestju Corumba. To mladino je organiziral v don Boskovo mesto, v katerem si sama samoupravno ureja vse svoje življenje in delo. Trenutno je v njem 2150 fantov. Načeluje jim novoizvoljeni župan Ayrton Pereira, star 17 let. Dopisnik italijanskega Salezijanskega vestnika Enzo Bianco je imel z njim tale pogovor.

Vprašanje: Ayrton, pripoveduj mi o svoji mladosti in o svojih starših v Corumbaju.

Odgovor: Staršev ne poznam. Ker je bila moja mama zelo revna, me je zaupala neki starejši ženski, ki je živela v baraki, izpostavljeni vetru, dežju in mrčesu. Pogostokrat sem bil bolan. Zelo sem hvaležen tej ženski, ker je zares skrbela zame, kolikor je mogla. Spominjam se, da je živela z nekim moškim, ki je bil vedno pijan. V pijanosti me je podil stran in divjal nad ženo. Potlej sem začel hoditi v šolo. To je bila lepa prilika, da sem bil malo bolj zunaj in se lahko igral s tovariši, čeprav je mnogokrat prišlo do pretepa.

Ko sem bil star osem let, sem doživel nekaj nepričakovanega; po mene je prišla moja mama, ki pa je nisem imel nič rad. Obe ženski sta

se dolgo pogovarjali, potlej pa me je mama prijela za roko, češ da greva malo na sprehod po mestu. Pa me je vodila ven iz mesta, nekam daleč vzdolž reke, v svojo barako. Ženska, ki je doslej skrbela zame, je dosegla od sodnije, da sem se vrnil k njej.

Spet sem zbolel in k meni je prišel neki zelo dober zdravnik. Tedaj sem prvič začutil, kaj je ljubezen. Dejal mi je: „Pogum, fant, bodi dober! Mogoče boš nekoč tudi ti zdravnik in boš mogel skrbeti za druge.“ Od tedaj sem čutil pravo potrebo, da bi se dajal drugim. Delam, kar morem, da bi jim pomagal.

Barakarski otroci

V: Katerim bi rad pomagal? Pripoveduj mi o svojih tovariših, o fantih in ljudeh, ki živijo v barakah Corumbaja.

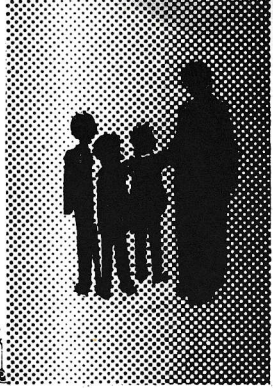
O: Moji tovariši živijo v trdi stvarnosti. Že zmlada so bili pokvarjeni, postali so tatovi, mali kriminalci, avanturisti. Poznal sem fanta, ki so ga po raznih ropih in uboju na begu ustrelili in je umrl v mlaki krvi. Eden njegovih bratov, ki je bil do tedaj dober, je sklenil pod pritiskom prijateljev, da bo maščeval bratovo smrt. Ubil je več

ljudi, nazadnje pa ga je po nekem pretepu njegov tovariš zahrbtno pobil s kolom. Tudi ta njegov tovariš je imel že več zločinov na vesti.

Blizu naše barake sem nekega večera začul strašno vpitje: lastna sinova sta pobila svojega očeta, ker je v pijanosti, kakor ponavadi, pretepal svojo ženo. Tisti večer sinova tega nista več mogla prenesti.

Videl sem tudi, kolikokrat so se družine razšle, oče je pustil vse in šel neznano kam, mati pa je ostala sama z otroki. Včasih pa je pobegnila žena. Spominjam se deklice dvanajstih let s trinajstimi bratci, ki je zbolela in vpila od bolečin cele dneve in noči. Ljudje ji niso prav nič mogli pomagati, umrla je. Starši so bili tako revni, da je niso imeli v čem pokopati: ni imela ne primerne oblekce, ne rjuhe niti krste. Nekaj dobrih učiteljic ji je ponoči sešilo pogrebno oblekco. To je bilo pred božičem. Na božič je bila maša za rajno deklico, a mame ni bilo videti. Pobegnila je z dvema večjima sinovoma, manjše pa je pustil v baraki očetu.

DON BOSKOVO VZGOJNO POSLANSTVO

POHVALA IN NAGRADA V VZGOJI

Don Bosko je bil velik poznavalec človeka, posebno še mladega. Bil pa je tudi zvest učenec sv. Frančiška Saleškega, saj je po njem imenoval svojo družbo vzgojiteljev „salezijansko“ družbo. Od sv. Frančiška Saleškega je prevzel življenjsko vodilo „z eno kapljico medu ujameš več muh, kakor s celim sodom kisa“. To velja posebno še za ravnanje z mladino. Zato je don Bosko skušal v odnosih med ljudmi, sodelavci in gojenci poudariti in izoblikovati tiste dejavnike, ki bi ustvarjali prijetno občutje. Sem sodita tudi pohvala in nagrada.

Ljudje so skopi s pohvalo

Če je kdo skop z materialnimi dobrinami, je to zaradi tega, ker je ubog in sam nima, ali pa se boji, da bi zaradi „velikodušnosti“ imel premalo. Toda pri duhovnih dobrinah, ko človek čisto nič ne izgubi, če naredi kaj dobrega, pa je zares čudna vsaka skopost. Če je kdo kaj dobrega in lepega naredil, če ima kdo kako dobro in lepo lastnost, ali ga odlikuje karkoli pred drugim, je res nerazumljivo, zakaj ga ne bi pohvalili.

Pohvala nič ne doda k resničnemu stanju. Če je kdo kaj dobrega naredil, je dobro dejanje tukaj in učinke dobrega dejanja lahko vsak preveri. Tisti, ki izreče pohvalo, samo pokaže, da je odprt človek, ki vidi, kaj se okoli njega godi in se veseli vsega dobrega. Če ima kdo kako dobro lastnost, ki je drugi nimajo, je ta lastnost nekaj resničnega. Če povemo, da to dobro lastnost vidimo in se je veselimo, samo izrazimo na zunaj to, kar nosimo v sebi.

Z druge strani pa pohvala dela čudovite učinke: budi veselje v tistem, ki smo ga povalili, spodbuja ga k še večjemu naporu, da bi zopet prejel pohvalo in navaja druge, da bi tudi oni kaj lepega in dobrega storili. Posebno pa je važno, da pohvala vnaša v okolje novo kvaliteto, ki preobraža miselnost vseh tistih, ki živijo v določeni skupnosti. Pohvala namreč postavi za cilj vseh prisotnih določeno dejanje, ki naj bi ga tudi oni izvršili, ali pa stanje, ki naj bi ga ohranili.

Nekateri vzgojitelji nočejo hvaliti, ker se bojijo, da bi se gojenci prevzeli. Prevzetnost je duševno stanje, ko si nekdo predstavlja, da ima lastnosti in dejanja, ki jih dejansko ni storil in jih nima. Pri pohvali pa gre za nekaj, kar je gojenec storil in kar je v njem pričujoče. Zaradi dejanja in stanja, ki je upravičeno prejelo pohvalo, ne more priti do prevzetnosti.

Nagrada

Če prebiramo vzgojno literaturo, posebno iz prejšnjih časov, bomo ugotovili nekaj zanimivega: skoraj 85 % knjig in spisov govori o kazni in le 15 % o nagradi. To je izraz nezaupanja v človeško naravo in ostanek miselnosti, ki je zahtevala, da je treba v človeku najprej ozdraviti vse, kar je slabega. Takim vzgojiteljem ne gre pred vsem za to, da bi razvili v gojencu njegove dobre lastnosti in sposobnosti, temveč da bi onemogočili, da bi se v njih razvile klice slabega. Zato je treba biti vedno pripravljen, da odstraniš slabo klico in preprečiš kak slab namen. Manj važno pa je, da bi otroka spodbujal, da bi čimbolj rasel v dobrem.

Nagrada ni plačilo

Nekateri mislijo, da je nagrada plačilo. Ker se morajo otroci naučiti izvrševati dobro ne zaradi plačila, temveč zaradi dobrega kot takega, zato skoparijo s pohvalo.

Toda nagrada ni plačilo, temveč samo znamenje ali izraz priznanja. To priznanje je lahko bolj ali manj izrazito. Vendar pa ne more nikdar doseči učinkovitosti plačila.

Priznanje je v vzgoji zelo pomemben dejavnik. Gojenec mora vedeti, katera dejanja so dobra in zato dovoljena in zaželjena. Taka dejanja bo naredil samo v primeru, če ve, da so primerna in zaželjena. Če pa mu vzgojitelj ne pove, da je izvršeno dejanje pravilno in zaželjeno, potem ostane otrok negotov, in ne ve, ali naj v bodoče dejanje še naredi ali ne.

Zato nagrada ne samo da ni škodljiva, temveč je pri vzgoji nujno potrebna.

Nagrada je tisto, kar ima vzgojitelj za nagrado

Ker je nagrada znamenje priznanja, odobravanja in zadovoljstva, lahko vzgojitelj izbere katerokoli dejanje ali znamenje za nagrado. Don Bosko je npr. v duhu svoje dobe pustil gojencem, da so mu zvečer, preden so šli spat, poljubili roko. To je bila za gojence nagrada. Vemo, da don Bosko včasih kakemu gojencu ni pustil poljubiti roke. Fant je šel spat, a je jokal in ihtel pod odejo. Ko so ga vprašali, kaj mu je, je odgovoril: „Don Bosko mi ni pustil poljubiti roke.“ To kaže, da je bil poljub roke znamenje, da je don Bosko odobraval gojenčevo obnašanje.

Don Bosko ni štedil s priznanjem in pohvalo in ju je imel za veliko vzgojno sredstvo.

V. Dermota

Don Bosko in GLASBA

Glasba je bila druga don Boskova strast in obenem drugo vzgojno sredstvo.

O njegovem prirojenem veselju za glasbo imamo številna pričevanja, kakor na primer pripovedovanje mnogih njegovih „sanj“, v katerih govori o „lepih glasovih“, o „uglašanih zborih“, o „nebeških melodijah“. Kot dober sin svojega naroda je vedno ljubil petje. Pa tudi sam je imel lep glas, in sicer tenor. Kot mlad dijak v Castelnuovu se je navadil igrati na violino, klavir, orgle. Znal je tudi toliko komponirati, da je uglasbil kako pesem za prve dečke svojega oratorija.

Don Bosko je bil prvi predhodnik, ko je okrog leta 1845 vpeljal ljudske tečaje. Pred njim so poučevali glasbo na splošno le posameznike. On pa je s pomočjo dveh duhovnikov glasbenikov in organistov začel s skupinsko metodo poučevanja večglasnega petja. S tem je zbudil veliko radovednost.

Uspelo mu je organizirati pevski zbor, katerega nastopi so bili zelo cenjeni. Za tiste čase je bilo to povsem nekaj novega. Valdoški zbor z otroškimi glasovi so radi vabili, in je z uspehom nastopal v Turinu, Moncaglieriju, Chieriju in drugod.

Instrumentalna godba

Instrumentalna godba s petjem je postala ena izmed značilnosti turinskega Oratorija. Pozneje tudi drugih salezijanskih hiš.

Ko so se dečki Oratorija še igrali na travniku bratov Filipi, sta boben in troba bila v pomoč, če je bilo treba opozoriti ali sklicati množico dečkov. Med izleti v okolico Turina je bila „fanfara kompletna“, bobnič, tromba in kitar. Vse je odlično služilo.

Leta 1855 je začela nastopati prava godba na pihala. Don Bosko jo je organiziral med rokodelci. Nekaj let ni imela več kot dvanajst instrumentov. L. 1864 jih je bilo že trideset.

Godba in vzgoja

Okrog leta 1859 je ravnatelj Oratorija dal zapisati na vrata glasbene sobe svetopisemski izrek: „Ne oviraj glasbe.“ Ne samo, da ni oviral petja in glasbe, ampak ju je navdušeno pospeševal.

Seveda se nam nagibi, kakor se nam predstavljajo, lahko zdijo utilitaristični ali moralizirajoči.

Glasba, kakor pravijo, je bilo „sredstvo, da se pritegnejo mladi ljudje“; dopuščala jim je, da so pomagali župnikom. Bila je „močno obrambno sredstvo“ za fante predvsem zato, ker jih je močno zaposlila; razbijala je enoličnost zavodskega življenja.

Toda Evgen Ceria je poudaril še drugo vzgojno plat glasbe: „Glavni razlog je treba iskati v blažilnem vplivu, ki ga ji pripisuje; vpliva namreč na domišljijo fantov, kar jih oplemeniti, dviga in dela boljše.“ Za don Boska je „zavod brez glasbe kakor telo brez duše“; tako je namreč rekel nekemu redovniku v Marseju. Še več: v glasbi je videl eno izmed skrivnosti vzgojnega uspeha.

To prepričanje ga je nagnilo še posebej, da se je zavzel za oblikovanje pevovodij in kapelnikov. Znal je odkriti te vrste talentov, znal jih je pa tudi gojiti in jim pomagati do veljave. Prvi je bil Janez Cagliero, „prvak salezijanske glasbene tradicije“. Bil je kapelnik n pevovodja v Oratoriju, tudi odličen komponist, tako da ga je celo Verdi pohvalil. Po njegovem odhodu v Ameriko 1875 ga je nadomestil pomočnik Jožef Dogliani (+ 1935), ki je nad 50 let vodil pevski zbor in godbo v Oratoriju.

Tudi mojster Dogliani je bil znamenit skladatelj in je dosegel znatne uspehe s svojimi pevci v Bresciji, Milanu, Genovi, Rimu, Marseju. Prispeval je k reformi cerkvene glasbe v smeri, ki jo je zahteval sveti Pij X.

Morand Wirth – A. L.

Po knjigi: Don Bosko in Salezijanci

SHOD SOB RATOV POMOČNIKOV

Don Bosko še vedno živi med nami. On nas je sicer telesno zapustil, vendar njegov duh ostane, njegovo delo se nadaljuje. Obširna Salezijanska družina, moška in ženska veja, salezijanci in Hčere Marije Pomočnice uspešno vršijo s pomočjo vseh don Boskovih prijateljev in somišljenikov njegovo poslanstvo. Po njegovi zamisli naj bi laiški apostoli prevzeli vse delo pri vzgoji revne mladine, razen tistega, ki zahteva izrecno duhovniško službo, kot so spoved, maševanje in sploh delitev zakramentov. Že takrat, ko je on ustanavljal svoje prve obrtne šole, ko je pošiljal v misijone svoje duhovne sinove, so mu zvesto pomagali sobratje pomočniki; tako jih je imenoval.

Zadnji cerkveni zbor je samo še bolj poudaril nujnost laškega apostolata. Salezijanski sobrat pomočnik je torej don Boskov duhovni sin, laik, Bogu posvečen z zaobljubami uboštva čistosti in pokorščine. Toliko za uvod, da bo lažje razumljivo nadaljnje pisanje.

Tudi slovenski salezijanci smo vsi osveščeni o našem poslanstvu: enako kot previden mornar, ki od časa do časa preveri vse, kar je v zvezi s plovbo, kraja, v katerem je, cilja, h kateremu je namenjen in smeri, v katero plove.

To smo tudi mi storili na shodu salezijanskih sobratov pomočnikov v Želimljem, 22. aprila. Zbralo se nas je okrog 40 iz obeh jugoslovanskih inspektorij, slovenske in hrvaške.

Prvi referat je imel duhovnik Gulešić, in sicer o liku sal. pomočnika po don Boskovi zamisli. Kot dober poznavalec salezijanske zgodovine nam je z živo besedo prikazal veličino don Boska, njegove človeške vrline, njegovo očetovsko skrb za vse sodelavce posebno še za pomočnike, katerim je zaupal delo na vseh področjih. Drugi referat z naslovom: Salezijanski pomočnik danes, je imel sobrat pomočnik Stanko Gašparec. Orisal je lik pomočnika, kakršen naj bi bil, možnosti apostolata, pot k izpopolnjevanju, kaj je treba popraviti, uskladiti, da bi bili bolj zvesti svojemu poklicu. Nato smo se skupno udeležili evharističnega slavlja. Iskrena molitev je izzvenela kot prošnja k Bogu za vztrajnost na izbrani poti, za potrebe Cerkve in za mnoge ter svete poklice.

Popoldne je sledila debata o referatih, problemih in novih smernicah pri posodobljenju. Ker je bil ta shod medispektralni, smo izvolili naše predstavnike, ki nas bodo zastopali prihodnje leto v Rimu na sestanku mednarodnega obsega.

Iskreno smo hvaležni obema inspektorjema g. Žerdinu in g. Pavičiću, ravnateljema in drugim predstojnikom, ki so s svojo navzočnostjo poudarili pomen našega shoda.

I. K.

DAN

DUHOVNIH POKLICEV V VIPAVI

24. aprila 1974 se je v Vipavi zbralo 60 duhovnikov iz Apostolske administracije Slovensko Primorje zato, da bi študirali vprašanje duhovnih, to je duhovniških in redovnih poklicev. Navzoč je bil tudi škof Slovenskega Primorja dr. Janez Jenko.

Študijski dan je bil razdeljen v dva dela: najprej so navzoči pod vodstvom profesorja Teološke fakultete v Ljubljani dr. Valterja Dermota razmišljali o pomembnosti določevanja in odločanja v poklicu; po predavanju semeniškega spirituala v Vipavi Jožeta Benedetiča pa so razpravljali o duhovnem vodstvu fantov in deklet, ki bi se odločili za duhovne poklice. Sledila je živahna debata, v kateri so skušali osvetliti obširno problematiko poklicev nasploh in posebej še duhovnih poklicev. Prišli so do teh zaključkov.

Neodvisno od dejstva, da ima kak fant ali dekle duhovni poklic, je določevanje poklica nasploh eno izmed najbolj važnih dejanj vsakega človeka. Od pravilno izbranega poklica odvisi sreča in zadovoljstvo najprej na tem svetu, potem pa še v veliki meri tudi večna sreča na onem svetu. Gre za eno izmed najvažnejših dušnopastirskih odločitev, pri katerih bi morali dušni pastirji svojim mladim vernikom odločilno pomagati. Vsak mlad človek mora odkriti svoj pravi in resnični poklic. Če danes večina ljudi išče ekonomskih prednosti, še ne pomeni, da imajo vsi tisti, ki se npr. odločijo za proizvodno-donosne poklice, tudi dejansko poklic za tak način življenja. To je razvidno iz dejstva, da je sorazmerno mnogo ljudi nezadovoljnih s svojim poklicem in se zato, da bi pozabili na življenjsko neutešenost, predajajo pijančevanju, najrazličnejšim hobijem, ki jih odvrtačajo od njihovega resničnega življenja, ali celo mamilom. Zato bi morali dušni pastirji posebno v zadnjih razredih veroučnega pouka mladim pomagati, da bi vzeli izbiro poklica zelo zares.

Če vzamemo za osnovo Sprangerjevo znano delo „Oblike življenja“, ki ljudi deli po svoji osebnostni strukturi v ekonomske, znanstvene, estetske, politične, moralne in religiozne tipe, ki so več ali manj sorazmerno razdeljeni v določenem prebivalstvu, je jasno, da je v vsaki populaciji tudi mnogo religiozno, etično in estetsko usmerjenih ljudi, ki imajo dobro osnovo za duhovni poklic.

To dejstvo nas napolnjuje s prepričanjem, da duhovni poklici so, samo odkriti in gojiti jih je treba. Zato delo za poklice ni dejanje samoohrane duhovnikov in redovnikov, da ne bi izumrlo njihovo delo, marveč pozitiven doprinos za resničen napredek človeštva: tako vsakdo najde tak način življenja, v katerem more do zadnjih možnosti razviti vse svoje prirojene talente.

Posebno važnost je treba polagati na izbiro poklica pri dekletih. Za fante se še nekako zanimamo, zelo malo pa je pravega razumevanja za pomoč dekletom pri izbiri poklica. Že dejstvo samo, da je toliko nezadovoljnih poročenih žensk, je povod za razmišljanje, ali so te ženske sploh imele poklic za zakonski stan. Posebno pri ženskah volja in naravno razpoloženje za življenje v zakonu ni samo po sebi razumljivo, temveč ga je treba najprej določiti. Mnogo deklet gre v zakon, ker se jim zdi, da mora vsaka normalna ženska biti poročena. Toda prav to je veliko vprašanje. To vprašanje je treba čisto jasno nakazati dekletom v sedmem in osmem razredu osemletke.

Ko smo duhovni poklic odkrili, ga je treba gojiti. To ne pomeni, da moramo komu reči, da ima duhovni poklic, pomeni pa, da bomo zanj na poseben način skrbeli. Posebno se bomo pomenili s starši in jim nakazali možnost duhovnega poklica pri njihovem otroku. Tako bodo starši najboljši gojitelji poklica svojih otrok.

Pokazalo se je, da so prav starši dostikrat glavna ovira pri pametni izbiri poklica njihovih otrok: gre jim predvsem za materialne koristi kakega poklica. Prav tukaj pa je treba pokazati, da starši ne smejo skrbeti predvsem za ekonomsko blagostanje otroka, ki samo na sebi še ne prinaša sreče, temveč morajo skrbeti za resnično srečo otroka v tem in onem življenju.

Valter Dermota

BELA OBLEKA ZA FIFINO

Josephine, doma so jo klicali Fifine, je stala pred svojimi starši. Nekaj nezaslišanega! Gledali so jo zaprepadeni in nasršeni.

„To je škandal!“ je zavpila mati nanjo.

„Škandal, ker hočem postati katoličanka? Škandal, ker hočem postati sestra?“

Družina Laham je bila pravoslavna. Prišla je iz Sirije na Haiti. Postala je bogata in ugledna, ena prvih na otoku. Sinovi so študirali v Parizu. Sedaj pa ta trmoglava odločitev hčerke spravlja vso družino ob dobro ime. Mati se je tolašila, da bo Fifinina trma prešla, saj ima komaj šestnajst let. Obdala jo je z dragocenimi darili, organizirala zanjo slavnosti. Čas je tekkel, toda „trma“ se ni unesla.

Nekega dne se je v sijajni vili Lahamovih v Port au Prince zbral ves družinski svet: starši, strici, tete, nečaki in nečakinje. Dolgo so razpravljali, nazadnje so poklicali Fifino.

„Sklenili smo. Ker hočeš na vsak način postati sestra, ti dovolimo, ko boš izpolnila trideset let. Tedaj pa boš šla v Damask v pravoslavni samostan.“

Fifine ni upala odpreti ust. Zatekla se je v park, za njo je šla starejša sestra Violetta, in se pred njo zjokala. Violetta je sklenila, da ji bo pomagala.

POZNAŠ DON BOSKOVE SESTRE?

Minili so meseci, leta, cela večnost. Violetta ni pozabila na svojo obljubo sestri. Nekega dne ji je dejala: „Če je tvoja sreča v tem, da postanesh sestra, zakaj ne greš k nadškofu?“

Kako preprosto. Fifine je skočila v svoj beli avto in zdrvela k nadškofu. „V čem ti lahko pomagam, hčerka moja?“ jo je vprašal nadškof Joseph Le Gouaze.

Fifine je povedala vse, kar jo je težilo. „Ze od šestnajstega leta čakam, sedaj imam dvajset let. Ne morem več čakati.“

„Poznaš kak ženski red?“

Fifine je naštel nekaj imen.

„Poznaš Hčere Marije Pomočnice, don Boskove sestre? Revne so, živijo med črnici v Salinah.“

„Prevzvišeni, šla jih bom obiskat.“

Naslednjo nedeljo se je Fifine zapeljala pred zavod Hčera Marije Pomočnice. Vrata so bila na stežaj odprta, na dvorišču pa kakor v mravljišču, živ žav in direndaj. Povsod črnčki, fantki in deklice, ki so se igrali. Med njimi kakšno večje dekle in sestra v beli obleki.

„Želite, mademoiselle?“ jo je vprašala neka sestra. Tedaj je črno dekle pozvonilo, vrvenje je ponehalo. „Oprostite,“ je nadaljevala sestra, „sedaj imamo verouk. Prav sedaj ni katehiziranja, bi nam hoteli pomagati?“

Fifine se je znašla sredi dvajset deklic pod drevesom. V roko so ji dali katekizem. Odprla ga je.

„Kdo je Bog?“ in deklice so zdrdrle naučeni odgovor.

„Dobro, toda za vas, zate, kdo je Bog?“

„Deklice so v zadregi utihnile. Potlej se je zaslišal glasek.“

„In za vas, mademoiselle, kaj vam je Bog?“

„Zame je vse. Je največji zaklad, božji prijatelj mojega življenja in biva v mojem srcu...“

Fifine je zvedela, da don Boskove sestre vzgajajo sirotice in zapuščene deklice, imajo večerno šolo in dva mladinska domova. Prosila jih je, če se sme še vrniti k njim. Seveda!

Prihajala je vsako nedeljo. Skušala je biti koristna. Postala je prijateljica teh preprostih in delavnih žena. Vedno bolj se je počutila med njimi kakor doma.

Na njenem domu pa je bilo vedno polno ljudi: bratje, prijatelji bratov, sestre prijateljev; vedno slavlja, fotografiranje, razposajenost. Med njimi je bil tudi zelo soliden študent, ki jo je požiral z očmi. Oče in mati sta bila zelo prijazna z njim, kar računala sta, da bi bil zelo primeren ženin njuni Fifini. Fifine je bila sicer prijazna, toda nedostopna. Oče je poskusil, da bi se slikala skupaj, uspelo mu je nepričakovano za Fifine. Ko pa se fotografijo razvili, so bili presenečeni. Mladenič je gledal Fifine z običajno nežnostjo, toda Fifine je gledala nekam v nebo. Z zaroko ni bilo nič.

Starši so na tihem občudovali svojo Fifine. Slutile so, da ne bo odnehala. Fifine pa ni videla konca svojemu čakanju. Potožila se je predstojnici salezijanskih sester, materi Amini. Tolažila jo je, kakor je mogla: „Saj si že kakor ena od nas. Sestre mi pripovedujejo, da si v mladinskem domu pri verouku prava salezijanka. Ti si že v naši družini.“

KAKO TEŽKO JE BITI V NASMEHU

Salezijanke v Port au Prince so bile vedno na delu. Prizadevale so si, da ne bi pokazale utrujenosti. Večkrat so imele črno obrojlene oči, a so bile vedno v nasmehu.

V najbolj vročih mesecih so se gospodje belci zatekli v hribe na hladno, toda Fifinine sestre so ostale s črnici, muhami, znojem in žejo doli v vročini.

V kapeli so odmevale njihove molitve in petje. Vedno je bil kakšen razlog za molitev: božična devetdnevica, potem don Boskova januarja, potem zadoščevanje za grehe v času karnevala, marca v čast sv. Jožefu, aprila je post, potlej so šmarnice... Fifine je rada molila z njimi. Imela je tudi duhovnega voditelja, ki jo je modro in preudarno vodil.

Vedno bolj se je zavedala, da je življenje sester, kamor jo je vlekel, zelo težko in zahtevno. Bile so najrevnejše med vsemi. Biti v nasmehu ni bilo lahko zanje. Vpraševala se je, če bo zmožna takega življenja. V marsičem jih še ni dosegala. Duhovni voditelj ji je dejal, da zahteva preveč od sebe. Tudi popolnosti ne smemo iskati z nemirom. Kaj če bi opravila lepe duhovne vaje?

Doma so ji pripovedovali, da tiste sestre delajo „kakor suznje“. „Fifine, tebi je potreben počitek in razvedrilo,“ so ji rekli. „Res, za nekaj dni bi šla rada v Bell'Aria, v hribe.“ „Odlično,“ je vzkljknil oče. „V katerem hotelu naj ti prenotiram mesto?“

„Ne grem v hotel. Grem v dom duhovnih vaj...“

Odrzela je s svojim belim avtom. Vrnila se je pomirjena.

„ČE JE TO, KAR TE BO OSREČILO...“

Fifine je imela že 21 let in je bila „vedno bolj trmasta“. Septembra je Fifine skupaj z Violetto začela devetdnevnic k Mali Tereziki, da bi dosegla privoljenje svojih staršev.

Septembra je otok prizadela epidemija influence. Fifine je vedno bolj hujšala. Nekega dne je oče pri mizi dejal: „Če je prav to, kar te bo osrečilo, kar pojdi k svojim salezijanskim sestram.“ Fifine je bila presenečena. Vsa srečna je skočila k očetu in ga poljubila. Fifine je s svojo sestro Violetto pripravila vse potrebno. Toda že jo je mučila mrzlica.

3. oktobra 1945 so se ustavili trije avtomobili pred zavodom salezijanskih sester: vsa družina je spremljala Fifine. Prisostvovali so maši, potem so se poslovili. Ravnateljica je prijela za roko Fifine: „O, kako vročo roko imaš, Fifine!“ „To je od razburjenja,“ jo je opravičila Violetta. „Mogoče je nekaj influence,“ je dodala mati in objela hčerko.

Opoldne pri kosilu Fifine ni mogla prav nič jesti. Vprašali so jo, kaj ji je. „Ne vem, toda prav nič ne morem jesti.“

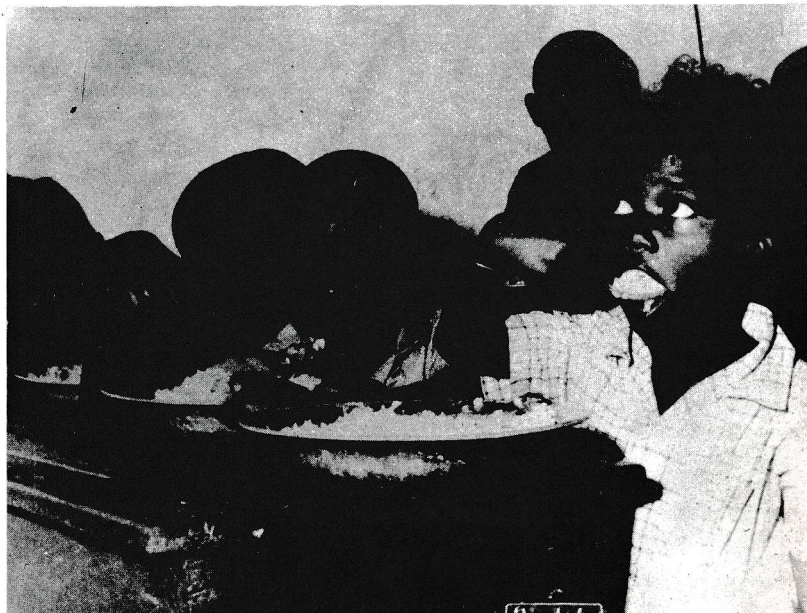
Pospremili so jo v celico, da bi se odpočila.

„VEM, DA TO NI INFLUENZA“

Naslednje jutro jo je obiskal zdravnik in ni ugotovil nič posebnega. Potem je neki drug zdravnik odkril, da ima Fifine tifus, in sicer že dvajset dni. Sedaj je že prepozno.

V trenutku zavesti je Fifine napisala listek za m. Amino:

„Draga mati Amina, zahvalim se vam, da ste me sprejeli med Hčere Marije Pomočnice.“ Potem ji je pero padlo z rok in spet je bila v nezavesti. Prepeljali so jo v bolnišnico. Prišli so jo obiskat vsi domači, a jih ni več prepoznala. 13. oktobra je Fifine umrla.

ŠEST BELIH OBLEK ZA SLOVENOST

Njeni domači so bili vsi doma s svojo Fifine. Bili so objokani. Gospa Laham je pomislila na toliko krasnih oblek, ki jih je dala svoji Fifini, in sedaj visijo zaman v omari. Pomislila je na svojo hčerko, ki ji ni dala tiste edine obleke, po kateri je najbolj hrepenela. Nenadoma je stopila k ravnateljici in jo prijela za rob njene obleke: „To je obleka, ki si jo je želela Fifine. Prosim vas, gospa ravnateljica, oblecite jo v sestrsko obleko...“

Ravnateljica je zbežala ven, da se ne bi zjokala. Pohitela je v zavod po belo obleko sester. Bila je sobota, šest belih oblek šestih sester so visele lepo zlikane za nedeljo. Eno je vzela za Fifine.

Fifine, preoblečena v sestro, je bila kakor spremenjena. Črn čke so molile za svojo katehistinjo, ki je postala sestra za en sam dan...

e.b-stk

75 LET SALEZIJANSKE POLJSKE

Iz zloglasnega taborišča v Auschwitzu na Poljskem je mogoče videti veliko opečnato cerkev in zavod. To je prva salezijanska cerkev in zavod na Poljskem. Posvečena sta Mariji Pomočnici. Iz lagerja so se upirale k njej oči salezijanskega duhovnika Jožefa Kovalskega, ki ga je pobil esesovec samo zato, ker ni hotel poteptati rožnega venca. Kakor on je končalo svoje življenje v lagerju še 67 drugih salezijanskih duhovnikov, vseh skupaj pa 2000 duhovnikov iz vse Poljske. Eden od njih, Vladimir Szembek, se je ponudil nacistom namesto svojega predstojnika. Sam je izpovedal, da daje svoje življenje za spreobrnitev lagerskega komandanta. Preden je ta prejel zasluženo kazen na vislicah v samem Auschwitzu, je prosil za spovednika. Iz zavoda v Osviencimu je prišel salezijanec, da ga pripravi na srečanje z Bogom . . .

Jubilejne slovesnosti v Osviencimu niso mogle iti mimo te grozne resničnosti: kako globoko pade človek, ki potepta Boga v sebi, postane „homo homini“, kakor piše na plaketi enega od blokov v Auschwitzu, „človek človeku“ volk . . .

Pred 75 leti je vzniknil ta prvi dom don Boskovega nasmeha za 400 fantov. Tak je še danes, edini vzgojni zavod za mladino na Poljskem v rokah redovnikov, salezijancev. Iz tega semena so se don Boskove ustanove množile s hitrostjo vetra, ki svobodno veje prek ravne Poljske. Med največjimi graditelji salezijanskega vzgojnega dela je bil kardinal Avgust Hlond, tudi sam salezijanec. Na njegovem škofovskem sedežu

dela sedaj salezijanec Anton Baraniak. V novi povojni Poljski so sicer izgubili salezijanci vse vzgojne zavode razen osvienčimskega, zato pa so prevzeli nad 100 župnij, kjer kvalificirano delujejo v pastoralnem delu. Vseh je nad 900, čez 100 pa jih dela v misijonih, zlasti v Latinski Ameriki. Skupaj z njimi so posvečene pastoralnemu delu tudi Hčere Marije Pomočnice, ki jih je okrog 350. Salezijansko delo v pomoč krajevni Cerkvi je organizirano v dveh inspektorijah z dvema noviciatoma po 10 novincev in dvema teološkima študentatoma po 45 bogoslovcev. Po končani teologiji so vsi poslani na kvalifikacijo za katehetsko in pastoralno delo v različne škofijske ustanove, pa tudi v Rim in Pariz.

Salezijansko delo na Poljskem je še danes učinkovito in uspešno, zato ni čudno, da je na glavno slovesnost v Osvienčim prišel sam kardinal Višinski, ki je imel med koncelebracijo na tribuni pred zavodom tričetrt ure dolg govor o salezijanskem delu, vzgoji in o krščanski vzgoji nasploh. Pri slovesnosti je bil navzoč tudi krakovski kardinal Vojtyla. Koncelebracija pa je vodil salezijanski nadškof Anton Baraniak. Somaševalcev je bilo nad 60, na tribuni pa je bila še salezijanska godba, ministranti, deklice v narodnih nošah, vsega skupaj skoro tisoč. Pred tribuno pa vsaj 10.000 vernikov iz Osviencima. Med gosti so bili višji salezijanski predstojniki iz Rima, rektor salezijanske univerze v Rimu, rektor in dekani lublinske katoliške univerze in višji predstojniki različnih redov na Poljskem, predstavniki salezijanskih sotrudnikov in bivših gojencev itd.

Zavodsko vodstvo je pripravilo kosilo za 2000 ljudi, vsem enako skromno, tako kardinalom in škofom, kakor zadnjemu romarju. In ker ni salezijanskega življenja brez glasbe, so se popoldne vrstili na tribuni pevski zbori in ansambli iz različnih salezijanskih župnij, tako dečkov in fantov kakor punčk in deklet. Prišli so iz Krakova, Čenstohove, Lodža, celo iz Vroclawa, in še od drugod.

Na programu jubilejnih slovesnosti, ki so bile od 2. do 5. maja, je bilo tudi salezijansko romanje k Materi božji na Jasno goro v Čenstohovi. To je bilo 3. maja, ko vsa katoliška Poljska praznuje svoj dan pri Kraljici Poljske. Maše so se vrstile v somaševanju kakor valovi. Potem pa je bila glavna slovesnost na častni tribuni, ko je vodil somaševanje kardinal Vojtyla skupaj s škofi in duhovniki in ob navzočnosti kardinala Višinskega in še 40 škofov. Ker je bil civilno delavni dan, je bila množica romarjev z dežele, po večini ženske srednjih let, vsega skupaj okrog 50.000. Govoril je nad eno uro kardinal Višinski. Vzpodbujal je vernike k edinosti in zvestobi Cerkvi, oblast pa je pozival, naj nikar ne stopa na pot ateizacije vernega ljudstva in mladine.

14

Jubilej je vodstvo salezijancev na Poljskem zaključilo z obiskom višjih salezijanskih predstojnikov in rektorja ter dekana salezijanske univerze v Rimu, poljske katoliške univerze v Lublinu, kjer je imel rektor salezijanske univerze, D. Antonio Javierre predavanje o sodobnih tokovih v Cerkvi.

Od jugoslovanskih salezijancev sta se slovesnosti udeležila oba inspektorja, Stefan Žerdin in Nikola Pavičić, obenem z nekaterimi svojimi sobraty.

S + K

SEDEMNAJSTLETNI ŽUPAN...

Kako sem postal župan

V: Kako si prišel v don Boskovo mesto očeta Ernesta?

O: Za mladinsko mesto sem že slišal in sem sklenil, da ga grem pogledat. Imel sem že enajst let. Še vedno sem se spominjal besed tistega dobrega zdravnika: „Pogum, bodi dober z vsemi!“ Mislim sem si, tam mi bo to mogoče. Oče Ernest me je povabil, naj bi se pridružil skavtom. Dejal mi je, da si skavti prizadevajo biti vedno boljši, koristni svojim domačim in tovarišem in revnim otrokom. Stvar sem vzel zelo zares in po treh mesecih sem postal načelnik voda.

Počasi sem pozabil na žalostne dogodke doma in sem vedno več časa energij in prizadevanja posvetil Mladinskemu mestu. Sedaj živim tu. Oče Ernest skrbi, da imam hrano, stanovanje, obleko in vse potrebno za študij. Tu nisem samo za to. Predvsem hočem pomagati svojim tovarišem, da bi vsi razumeli in delali za boljši svet, kot pa je tisti, v katerem smo se rodili.

V: Kako si postal „župan“?

O: Takole je bilo: neke nedelje so bile pri nas volitve. Udeležilo se jih je 1600 fantov od drugega razreda osnovne šole naprej. Večina glasov je bila zame. Bili smo razdeljeni v tri stranke. Dva meseca so porabili za izbiro kandidatov, ki naj bi prevzeli odgovorna mesta v našem „mestu“.

Naslednjo nedeljo po izvolitvi je bil obred svečane razglasitve. Nisem si pričakoval kaj takega. Navzoči so bili vsi predstavniki vojaških in civilnih oblasti mesta Corumba. Naš škof mi je podelil diplomu župana, medtem pa je igrala vojaška godba. Zraven je bila tudi tista ženska, ki je skrbela zame, ko sem bil majhen. Bila je ganjena.

Potlej so mi rekli, da naj kaj povem. Zavedal sem se, da ponavljam iste besede, ki mi jih je tolikokrat povedal oče Ernest: besede dobrote, poguma, prijateljstva, družinskega duha med nami fanti in otroki.

OBISK IZ BURUNDIJA IN FILIPINOV

Vsa salezijanska družina v Sloveniji živi zadnje mesece v znamenju misijonske zavesti zaradi obiska treh naših misijonarjev in ob nedavni veseli novici, da bo šel v misijone tudi nov misijonar, salezijanec pomočnik, Janko Hribar. O njem drugič kaj več. Danes nam bosta spregovorila naša misijonarja Jože Mlinarič in Jožko Kramar. Oba sta se zelo rada odzvala mojemu povabilu.

KAKO STA PRIŠLA DO MISIJSKEGA POKLICA?

Kramar: „Že v osnovni šoli sem prebiral članke, ki so jih pisali jezuitski misijonarji iz Bengalije. Želja, da bi bil tudi jaz to, kar je bil brat Franc v Bošontiju, me je odslej vedno spremljala. Ko sem potem že v noviciatu videl odhajati v misijone mladega klerika Bernika, je bil moj sklep storjen. Napisal sem prošnjo svojim predstojnikom in mesec dni pred koncem noviciata sem že imel list pokorščine za severno Indijo.“

Mlinarič: „Rad sem poslušal in bral o misijonskem delu že od otroških let. V semenišču sem bral tudi o očetu Damjanu, ki je bil med gobavci. Od takrat jih nisem mogel več pozabiti. V prvem letniku bogoslovja sem se že zadržno odločil, da grem v misijone. Vse bolj sem čutil, da sem poklican, oziroma dolžan iti oznanjat evangelij. Zavračal sem misel, ki se mi je vrivala od vsepovsod: „Zakaj ravno ti? Naj pa drugi gredo!“ Toda drug glas v meni je ponavljal: „Kako so pa naši predniki zvedeli za Kristusa, če ne ravno po misijonarjih? Ni druge poti!“

KAKO STA ZAČELA URESNIČEVATI SVOJ POKLIC?

Kramar: „Dan po redovnih zaobljubah sem kot najmlajši slovenski misijonar odpotoval proti Indiji. Tu sem ostal pet let. Nadziral sem mlade bengalčke v delavnici in se tudi sam izučil mizarstva. Pozneje sem prišel v Burmo, kjer sem bil 26 let mojster in graditelj raznih misijonskih poslopj. Ob nastopu nove vlade pred petimi leti pa so me izgnali iz dežele skupaj z drugimi misijonarji.“

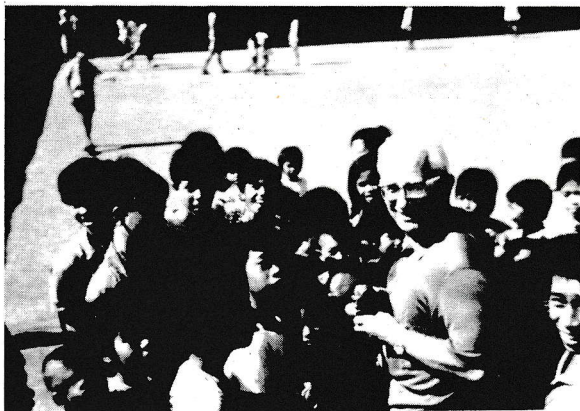
Mlinarič: „Po novi maši sem bil še tri leta kaplan na naših župnijah v Sloveniji in v diaspori (Srbija). Te prve izkušnje v pastoralnem delu so mi v misijonih zelo pomagale, da sem se lažje približal ljudem. Potem so me poslali v Burundi, skoraj sredi Afrike. To je dežela strašnih rasnih pokolov.“

J. Kramer med najrevnejšimi, ki živijo na mestnem smetišču „Posil“ na Filipinih

KAKŠNO JE VAJINO DELO IN OKOLJE, KJER ŽIVITA?

Kramar: „Moj delokrog so sedaj Filipinski otoki. Delujem kot vodja mizarške delavnice. Poleg tega opravljam službo gradbenika za misijonska poslopja. Sem pa tudi hišni ekonom v „Deškem mestu“, ki šteje 920 gojencev, razdeljenih med štiri velike delavnice. Za konec tedna pa sem še socialni delavec v naselju na mestnem smetišču Posil, kjer ob sobotah in nedeljah organiziram igre in verouk za kakih 500–600 otrok, ki na obali odrasčajo, ker so iz najrevnejšega dela predmestja. Redno živim v deškem mestu na enem izmed 7083 otokov filipinske države. Imenuje se Cebu. Najnižja temperatura na otoku je 20°C, najvišja pa 40°C. Zelenje, sadje in tudi grozdje rodi do štirikrat na leto, ker je tu večno poletje. Prebivalci so do tujecev izredno prijazni in gostoljubni. Morje nam nudi 2000 vrst užitnih rib in 15.000 vrst morskih školjk.“

Mlinarič: „Živim sicer v kraju, kjer so kristjani v večini, a delam tudi med pogani. Imam veliko osebne stika z ljudmi, še posebno z mladino. V vsaki stiski se obrnejo na misijonarja, ki ga kličejo oče. Tu seveda niso dovolj besede tolažbe, ampak je treba npr. bolnika hitro odpeljati v bolnišnico in najrevnejšim dati tudi odejo, obleko, hrano. Posredovati je treba zanje pri oblasteh. Veliko časa mi vzame gradnja šol, ambulant in cerkva. Vse to bi lahko veliko bolj strokovno opravil sobrat pomočnik ali pa laični misijonar, če bi ga imeli. (Res, kdaj bomo imeli prvega laičnega misijonarja v slovenski salezijanski družini?) Dela bi imel dovolj. Vodim skavte: okrog 200 jih je, fantov in deklet. Za dekleta mi pomaga neka sestra, kadar imamo sestanke po skupinah. Glavna naloga skavtov je spoznati in živeti evangelij. Kar sami si razdelijo delo za prihodnji teden: iščejo zapuščene, bolne, jim prekopajo njivo, prinesejo drva in vode. Pri maši sodelujejo z branjem in petjem. — Pridigam duhovne obnove za mladino in starše po skupinah. To traja celo leto s prekinitvami ob večjih delih na polju in ob velikem dežju. Hodim tudi spovedovat gojence v naš zavod.“

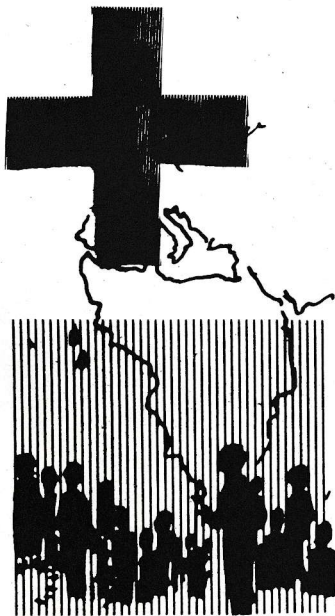

J. Kramer v delavnici

Jože Mlinarič

Naši skavti na dan „zaobljub“

KAJ PA USPEHI, TEŽAVE IN NAČRTI?

Kramar: „Če gledam nazaj na teh pet let, odkar sem na otoku Cebu, si ne bi mogel želeli lepših uspehov, tako pri vzgoji in verouku kot v delavnici ter pri gradnji in ekonomiji. Zlasti sem zadovoljen med revnimi na smetišču.“

Mlinarič: „Največja ovira za uspešno delo je neznanje domačega jezika. Nekateri misijonarji se ga nikoli dovolj dobro ne naučijo, ker se ne potrudijo dovolj. Ljudje radi potrpijo z nami prva leta. Jezik je težak, tako se moram še sedaj pripravljati za pravilno branje beril in pridige zaradi naglasov. Domačin mi prej prebere, da ga poslušam. Naš župnik govori tako dobro, da so ljudje kar ponosni nanj.“

„Kdor hoče v misijone, se mora vsestransko pripraviti, kajti tukaj ni servisov za različna popravila. Vsako stvar mora popraviti misijonar: od okvare na avtomobilu, do ozvočenja v cerkvi, ure, radia, hladilnika, šivalnega stroja do preluknjane žoge ali zlomljene motike. Tudi rane moram skoraj vsak dan previjati otrokom. Ti so režeži: celo podgane se jih lotijo ponoči.“

KAJ BI DEJAL NAŠIM SOTRUDNIKOM IN MLADIM SOBRATOM?

Kramar: „Vse naše dobre sodelavce bi kot člane naše družine prosil, da se nas vsak dan spomnijo v molitvah in, kadar bo mogoče, tudi z zdravili. Tako nam bodo pomagali, da bomo mogli nadaljevati delo za dvig tretjega sveta ter za utrjevanje in širjenje božjega kraljestva. — Mlade salezijance pa spodbujam, naj bodo velikodušni, kadar jih Bog pokliče med Kristusove misijonarje v pomoč bratom, ki so brez svoje krivde manj deležni božjih dobrot, kot smo mi.“

Mlinarič: „Mladim sobratom v domovini, ki se navdušujejo za misijone, bi povedal, naj se pogumno odločijo in pridejo. — Sodelavnikom se iskreno zahvaljujem za vso pomoč. Vi ste pravi misijonarji v zaledju. Brez vaše pomoči bi še sedaj naši zamorčki čepeli v prahu in blatu.“

KAKŠNI SO VAJINI VTISI O DANAŠNJI SLOVENSKI CERKVI?

Mlinarič: „Bil sem doma za veliko noč. Doživel sem lepo farno skupnost, molitev in mogočno slovensko petje. V tem vstajenskem razpoloženju ni črnih misli. Želim le, da bi vsi naši rojaki Slovenci vstali s Kristusom.“

Kramar: „Nisem doma še dovolj dolgo, da bi mogel oceniti sedanjo Cerkev v Sloveniji, toda če sodim po misijonskem zanimanju, ki ga vidim pri starih in mladih, bi rekel, da je razveseljivo.“

Pa še tole: vsem tistim, ki si žele na delo v misijone, želim veliko zaupanja v Njega, ki jih tja kliče. Bog bo vse življenje njihovo veselje.“

Ivan Zupan

IZ želimljega

LEP DAN

27. APRILA JE BILO ŽELIMLJE PRIČA NEVSAKDANJEGA SREČANJA: VIPAVSKI IN ŽELIMELJSKI SEMENIŠČNIKI SO SKUŠALI DAN PREŽIVETI SKUPAJ. SHOD JE IMEL DELOVNI ZNAČAJ – ŠLO JE ZA IZMENJAVO IZKUŠENJ TAKO MED PREDSTOJNIKI KAKOR TUDI MED DIJAKI. SEVEDA NI OSTALO ZGOLJ PRI TEM, AMPAK SO BILI TUDI MANJ RESNI TRE-NUTKI. VIPAVCEM JE BIL TO TUDI IZLET OB ZAKLJUČKU ŠOLSKEGA LETA.

Kakšno je bilo v Želimljem vzdušje pred prihodom naših gostov? – Bil je strah, če bo vse uspelo, tako kot je treba, če bo vsak opravil svojo dolžnost, a bil je skoraj drugotnega pomena. Saj je šlo za prijateljsko srečanje in prijatelji ti odpusti, če vse ne uspe tako kot bi moralo.

Zato so se mlajši spraševali: „Kakšni so? Koliko jih je?“ ali pa so na tihem že mislili, kako jih bodo pri nogometu „namazali“. Malo starejši so se vpraševali po učnih uspehih, zanimalo jih je njihovo življenje, delo.

Najstarejši pa so v svoji vzgojni navdušenosti hrepeneli le po izmenjavi izkušenj, po primerjavi vzgojnih uspehov. Vsi smo želeli dati največ in tudi sami kar se da veliko odnesti.

18

ENO V KRISTUSU

Avtobus z novogoriško registracijo se je v želimeljski dolini pojavil okrog desetih. Sledil je sprejem naših gostov. Od sprejema pa do evharističnega slavlja je čas potekal v znamenju medsebojnega spoznavanja in ogledovanja zavoda. Nerodno nam je bilo ob prvem stisku rok in kdo bi zaslutil, da se bo še istega dne razvilo takšno prijateljstvo in povezanost. Skušali smo jim razložiti in pokazati, kako živimo, delamo, kakšni so naši učni uspehi. Fotoreportaža naj bi v slikah pokazala in povedala, kar se ne da izraziti z besedami.

Središče in vir, pri katerem naj bi črpali moči za skupne napore, je bilo bogoslužno opravilo v farni cerkvi. Predstojniki obeh skupin so somaševali; bilo jih je trinajst. Predsedoval je rektor vipavskega semenišča, ki je imel tudi homilijo. V svojem govoru je poudaril, da sproščenost današnje mladine, kar je vsekakor nekaj dobrega, lahko privede tudi v predrznost in zavest nepotrebnosti božje pomoči pred tako številnimi in težkimi nalogami. Človek sedanjega časa težko zasluti napore, ki ga čakajo, zato se ne zateka k Bogu. Naše srečanje naj bi bilo po njegovih besedah dokaz prave sproščenosti, dokaz zbranosti sredi sodobnega hrupa.

Ob prinašanju darov je bila poudarjena pripravljenost, da bomo pričakovanje sveta, ki je skrito v darovih, opravičili.

Obe skupnosti sta pri maši sodelovali po svojih močeh. Tako se je videla skupna predanost Kristusu, volja in želja, da pri doseganju ciljev, za katerimi smo se usmerili, tesno sodelujemo.

Obredu v cerkvi je sledilo telesno okrepčilo. Tudi tu je prišlo do pravega družinskega vzdušja. Razvezali so se jeziki in ker smo se pač med seboj pomešali, ni šlo drugače, kot da se je začel medtaborni pogovor.

Želimeljčani smo uradno pozdravili svoje goste z godbo. Oba pevska zbora sta pokazala, kar znata, vrstile so se zdravice. V eni izmed njih je bilo prikazano naše dosedanje sodelovanje, od takrat, ko so pred šestimi leti Vipavo obiskali salezijanski gojenci, doba šestih let in današnje srečanje. Vipavci so nam razložili namen svojega izleta in pri tem tudi poudarili pomembnost doljenjskega jezikovnega področja, saj so hoteli združiti prijetno s koristnim. Izražena je bila želja, da bi vsi skupaj nadaljevali s klasično tradicijo, ki so jo pred nami začeli in ohranjali veliki Slovenci, tako na kulturnem kakor tudi na cerkvenem področju.

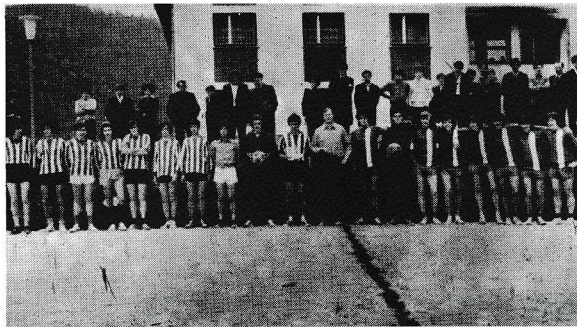
VESELO POPOLDNE

Popoldne je bil na vrsti tekmovalni del našega srečanja. Kljub temu da sta bili zasedeni tudi igrišči za odbojko in košarko, je bilo največ pozornosti posvečeno nogometu. Izbrani osmerci sta se med seboj pomerili čisto zares, tudi navijači so bili z vso silo na svojih mestih.

„Plavi!“ – „Rdeči!“ tako se je glasilo iz vseh grl.

Čeprav je bila igra precej ostra, ni prišlo do večjih nesporazumov. Sodnik, ki je za to priložnost prišel iz naše metropole, je bil vedno na mestu. Posredoval je vedno ob pravem trenutku, rdečega kartona mu sploh ni bilo potrebno uporabiti.

In rezultat? – Tekma je bila kljub zagrizenemu boju le prijateljska. Moštvi ne nastopata v nobeni ligi, zato rezultat sploh ni pomemben. Jasno je le, da so zmagali tisti, ki so večkrat zatresli mrežo svojim nasprotnikom.

SLOVO

Kakor smo dan skupnega življenja začel ob Kristusu, tako smo ga tudi končali. Zopet smo se zbrali, tokrat v zavodski kapeli, in skušali ob poslušanju božje besede občutiti hrepenenje po bratih. Besedno bogoslužje, pripravili so ga Vipavci, naj bi vsemu dnevu dalo pečat. Svetopisemski Jožef je šel iskat svoje brate, ker si je želel njihove bližine – tako naj bi odslej delali tudi mi.

Tokrat je šlo zares. Tiho, a z odločnimi koraki se je bližalo nič zaželjeno slovo. Še prej so nam vipavski Semaforji pripravili koncert. In ko je prišel „naj-, naj- konec“, smo si izmenjali še spomine, ki naj bi nas spominjali tega lepega in bogatega dne.

Razšli smo se, polni novih vtisov in spoznanj. Težko je izraziti, kaj vse smo doživeli, človek lahko le občuti.

Ostala pa nam je luč, ki naj bi od tega dne bolj gorela v nas vseh in ponazarjala skupen cilj, za katerim smo se napotili, Kristusa.

aran

SPORED JUBILEJNIH SLOVESNOSTI – OB 50-LETNICI SVETIŠČA MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

I. POMLADANSKA SLAVJA (mesec MAJNIK)

5. Shod don Boskovich prijateljev – sotrudnikov: (ob pol 11. uri slovesna maša; ob 14 – poseben spored)

12. Shod ministrantov mesta Ljubljana: (ves popoldan)

19. Shod mladih iz vseh salezijanskih župnij: (ob 10. uri slovesna maša s posebnim programom do 12. ure)

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

25. vigilijska: – ob 19. uri maša pri lurški kapelici in procesija z lučkami (cerkev bo vso noč odprta)

26. praznik: – od 5. ure do 11. ure bodo maše;

– ob 9. uri – slovesna maša;

– ob 15. uri – procesija s kipom M. P. in maša pri lurški kapelici.

II. JESENSKA SLAVJA (AVGUST – SEPTEMBER)

Skozi 4 nedelje (11., 18., 25. avg. in 1. sep.) – romarski shodi s posebnim sporedom:

– ob 9. uri: slovesna maša (priložnost za spoved)

– ob 16. uri: poseben spored

ZLATI JUBILEJ SVETIŠČA (8. september)

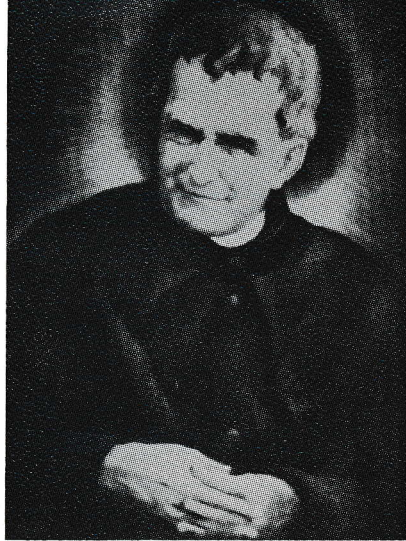
7. vigilijska: – ob 19. uri maša pri lurški kapelici in procesija z lučkami;

8. praznik: – ob 9. uri slovesna škofova maša;

– ob 16. uri jubilejna pobožnost;

Vabimo vse prijatelje don Boska in ljubitelje Marije Pomočnice na Rakovnik.

Po MARIJI, srednici vseh milosti, se pripravljajmo na sveto leto – za SPREOBURNJENJE in SPRAVO Z BOGOM IN BLIŽNJIM!

ali ga poznate?

Črtice iz don Boskovega življenja

18. KAKO JE NAŠ OČE NA SMRT BOLNEMU GOJENCU NAPOVEDAL DA BO OZDRAVEL IN POSTAL DUHOVNIK TER MISIJONAR

Med fanti, ki so bili na izreden način že od prvih začetkov povezani z don Boskom, je bil Janez Cagliero.

Ko je bil Cagliero star 16 let, je nenadoma tako nevarno zbolel, da sta dva zelo znamenita turinska zdravnika, doktor Galbagnio in doktor Balingeri, ki so ju poklicali k njegovemu bolniški postelji, obupala nad njegovim ozdravljenjem. Naročila sta samo, naj mu podelijo poslednji zakrament.

Don Bosko sam je vstopil v sobo, da bi izvršil pretresljivi obred svetega maziljenja. Kar zagleda nad bolnikovo glavo belega golobčka, v kljunčku pa oljčno vejico. Ves je bil ožarjen s prečudno svetlobo. Golobček se je spustil k bolnikovi glavi, se s kljunčkom dotaknil njegovih ustnic, mu spustil na glavo vejico in odletel.

Temu videnju je takoj nato sledilo še drugo.

Stene so se razmaknile in pred don Boskovimi očmi se je prikazala množica divjakov, ki so z zaskrbljenimi očmi žalostno gledali v lice umirajočega fanta in v strahu pričakovali, kdaj bo umrl. Dva izmed njiju, z ostrimi črtami na obrazu, sta klečala čisto blizu njega in s pogledi polnimi zaupanja gledala bolniku v oči.

Vse to je videl samo don Bosko. Nihče še slutil ni, kaj se dogaja v njem.

Don Bosko se je z dobrohotnim nasmeškom na ustih približal Caglieru, ki ga je nagovoril:

– Don Bosko, je to moja zadnja spoved?

– Zakaj me to vprašuješ?

– Ja, če bom pa moral umreti.

– Janez, povej mi, bi raje šel v nebesa ali pa še malo počakal?

– Don Bosko, rad bi, kar je boljše zame.

– Zate bi bilo boljše, če bi šel kar precej v nebesa. Vendar moraš še počakati. Ozdravel boš, postal boš duhovnik, in potem . . . z brevirjem pod pazduho boš šel daleč, zelo daleč . . . In ti sam boš še druge pošiljal z brevirjem pod pazduho daleč, daleč . . . Ne boš umrl, ne še. Se mnogo stvari boš moral narediti, preden boš zapustil zemljo.

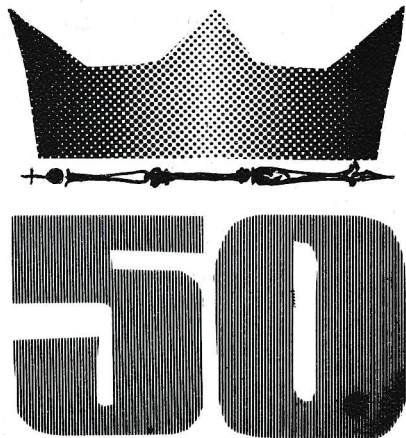
– No, potem se pa ne bom sedaj spovedoval, saj imam mirno vest. Spovedal se bom, ko bom spet zdrav.

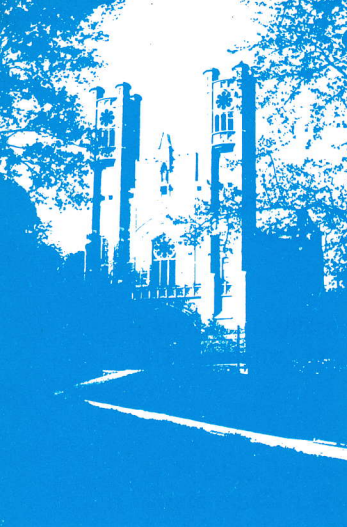
Kmalu potem je Janez Cagliero vstal, popolnoma ozdravel in se je začel z vneto pripravljanosti na duhovniško preobleko.

Don Boskovo prerokovanje se je uresničilo. Janez Cagliero je postal duhovnik in odličen misijonar. Vodil je prvo krdelce misijonarjev na Ognjeno zemljo med Indijance. Potem je postal škof in tako posvečal svoje fante v duhovnike ter jih z brevirjem pod pazduho pošiljal na delo med najbolj zapuščene. In postal je kardinal zaradi izrednih zaslug na tem misijonskem področju. Zaslužen je nosil častni naslov „apostol Patagonije“.

Biti zvest don Bosku pomeni delati za zveličanje duš in v božjo slavo.

Fr. De la Hoz – V. Dermota

VABLJENI NA 50-LETNICO POSVETITVE CERKVE MARIJE POMOČNICE na Rakovniku

Pred 50. leti, 8. sept. 1924, je bila rakovniška cerkev dograjena in posvečena. Ob tej priliki je bil tudi končan prvi slovenski Marijanski kongres. V počastitev tega dogodka bodo na Rakovniku v Ljubljani posebna jubilejna slavlja:

Nedelja, 11. avgusta 1974

Romarsko srečanje salezijanskih župnij: Rakovnik, Kodeljevo, Rudnik, Ig, Tomišelj in Želimlje. — Ob 9.00 bo romarska maša, ob 15.30 pa posebna pobožnost v čast Mariji Pomočnici.

Nedelja, 18. avgusta

Romarsko srečanje salezijanskih župnij: Cerknica, Grahovo, Unec. — Ob 9.00 bodo somaševali: zlatomašnik Jože Tkalec, srebrnomašnika dr. Janez Jenko in Bogdan Metlika ter novomašnik Franc Slobodnik. — Popoldne ob 15.30 posebno bogoslužje.

Nedelja, 25. avgusta

Romarsko srečanje salezijanskih župnij: Dokleževje, Kapela, Verzej, Dobrna, Sv. Jošt, Goriče, Trstenik, Koprivni. — Ob 9.00 bodo somaševali jubilaranti ob svoji 50-letnici redovniških zaobljub: Martin Jurčak, Jože Kostanjevec, Alojzij Kovačič, Alojzij Luskar, Silvo Mihelič, Jože Pušnik. — Popoldne ob 15.30 posebna marijanska jubilejna pobožnost.

Nedelja, 1. septembra

Romarsko srečanje salezijanskih župnij: Boštanj, Sevnica, Razbor, Zabukovje, Bučka, Škočjan, Mokronog, Šentrupert. Ob 9.00 somaševanje župnikov omenjenih župnij. — Ob 15.30 pobožnost v čast Mariji.

Na predvečer praznika, 7. septembra

Ob 19. uri pri lurški kapeli bo maševal škof dr. Maksimilijan Držečnik, nato lurška procesija. — Cerkev bo vso noč odprta za romarje. — Od 23. do 24. ure spravna pobožnost.

Nedelja, 8. septembra: JUBILEJNI DAN

Maše bodo od 5. do 11. ure — Ob 9.00 bo maševal nadškof in metropolit dr. Jože Pogačnik. — Ob 15. uri procesija s kipom Marije Pomočnice, nato maša, ki jo bo daroval škof dr. Stanislav Lenič, potem bo revija salezijanskih pevskih zborov ter zaključna pobožnost v cerkvi s posvetitvijo Mariji Pomočnici. — Redovnice in narodne noše, lepo vabljene!

Vse omenjene dni bodo romarji lahko dobili SVETOLETNI ODPUSTEK pod navadnimi pogoji. — Skupna priprava na spoved bo na predvečer praznika ob 18. uri in 8. sept. ob 7. uri.

Rakovniška župnija se bo na praznik pripravljala s posebno tridnevnicco. — Vse dni bodo romarji imeli priliko za spoved.

S tem jubilejem se hočemo Mariji zahvaliti za vse duhovne dobrote, ki jih je v tem svetišču delila slovenskemu narodu skozi pol stoletja, obenem pa tudi počastili spomin na prvi slovenski marijanski kongres ter posvetitev slovenskega naroda Mariji Pomočnici.

Na ta jubilejna slavlja so vabljeni vsi častilci Marije Pomočnice.